

Sander Schuitemaker – is jurist bij Stichting Nidos, jeugdbescherming voor vluchtelingen.*

Is er al nieuws?

Als jurist ben ik altijd meer geïnteresseerd geweest in het menselijke aspect dan in de consistentie van regelgeving of de juridische finesse. Het ligt in die zin ook voor de hand dat ik mijn werkzame leven tot nu toe heb doorgebracht bij non-gouvernementele organisaties. In 1999 begon ik bij FORUM, het Instituut voor multiculturele ontwikkeling, waarvan de juridische afdeling vanaf 2015 opging in Stichting Migratierecht Nederland; vanaf 2016 werkte ik bij Defence for Children Nederland en nu sinds 2024 als jurist op de juridische afdeling van Stichting Nidos.

Opkomen voor de rechtspositie van het individu in migratiezaken, met name kinderen, is steeds de rode draad geweest. Steeds concreter en inhoudelijker: van het organiseren van een cursus voor advocaten met als titel *Kinderen in het migratierecht*, via het beantwoorden van vragen op de Kinderrechtenhelpdesk van Defence for Children, tot het juridisch ondersteunen van voogden werkzaam voor Nidos. Als ik soms boos of gefrustreerd was, had dit vaak te maken met het feit dat het belang van het kind in een individuele zaak uit het oog werd verloren. Het is verschrikkelijk kinderen langzaam te zien afglijden doordat ze eindeloos moeten wachten op een beslissing in hun procedure. Helaas is dit óók een rode draad in mijn werk, zowel bij Defence for Children als bij Nidos. Wachten in onzekerheid beschadigt kinderen en remt hun ontwikkeling. Kinderen als Ewa, Ndume, Endri en Ibrahim blijven stilstaan door hun behoefte aan een bevestigend antwoord op de vraag: 'Is er al nieuws?'

Het belang van het kind heeft tijdens de implementatie van het Europees Migratiepact en van nationale asielwetgeving helaas een zeer ondergeschikte rol gespeeld. Door

deze wetgeving moeten ongeveer 5000 alleenstaande kinderen nog langer wachten op de zekerheid. Soms raak ik geëmotioneerd, als ik mijn eigen kinderen herken in kinderen die zonder ouders zijn gevlucht. Mijn kinderen hadden het geluk dat hun wieg op de juiste plek stond. Zo niet Ibrahim, een jongen van 15 met autisme uit Palestijns gebied, die zich erg druk maakt om zijn asielprocedure en maar moeilijk de rust kan vinden voor slaap of school. Toen zijn voogd mij onlangs belde, heb ik haar moeten zeggen dat hij waarschijnlijk nog lang zal moeten wachten op duidelijkheid, als gevolg van de beperkte capaciteit die ingezet wordt voor aanvragen ingediend vóór 12 juni. En de wachttijden lopen waarschijnlijk nog op. Ibrahim blijft haar vragen: 'Is er al nieuws?'

Soms raak ik geëmotioneerd, als ik mijn eigen kinderen herken in kinderen die zonder ouders zijn gevlucht.

Gelukkig is niet alles kommer en kwel. Het Europees Migratiepact verankert de positie van de voogd steviger in Europa, iets waar Nidos zich sinds 2016 hard voor heeft gemaakt. Als gevolg van het Pact is een voogd van Nidos één van de eerste personen die alleenreizende kinderen straks bij aankomst in Nederland zullen zien. In heel Europa moeten kinderen die zonder ouders aankomen sinds 12 juni worden ondersteund door een voogd. Dagelijks zie ik hoe onze jeugdbeschermers met hun enthousiasme en doortastendheid het leven van niet-begeleide kinderen een stukje beter maken. Ik gun ieder kind zijn eigen Sjanne, Carolien, Aleya of Hicham die voor hen opkomt. Maar meer nog gun ik hen een antwoord op de vraag: 'Is er al nieuws?'

* Hij schrijft de column op persoonlijke titel.